

Sygn. akt III C 1663/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Joanna Bitner
Protokolant:	sekretarka Magdalena Sujkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko R. L.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. kosztami postępowania obciąża w całości powoda, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Sygn. akt III C 1663/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 kwietnia 2014 r. **powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.** wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanego R. L. kwoty 75 114,68 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy sto czternaście złotych sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot:

-14.298,38 zł od dnia 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 3.632, 42 zł od dnia 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 320,89 zł od dnia 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 5.786,30 zł od dnia 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty

oraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 50 000 zł od dnia 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów sądowych w kwocie 939,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew – k.3-9).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku zawartej pomiędzy pozwanym, a

(...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. (poprzednim wierzycielem). Z uwagi na nieterminowe regulowanie należności z tytułu tej umowy poprzedni wierzyciel dokonał jej wypowiedzenia oraz postawił pozostałą do spłaty kwotę zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. W ramach umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lipca 2013 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek (pozew k. 3-9).

Pozwany R. L. nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu kwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podnosił zarzut przedawnienia roszczenia oraz niespójności i nierzetelność dokumentów dołączonych przez powoda do akt sprawy na poparcie roszczenia. Pozwany przyznał, że w 1997 r. zawarł z bankiem umowę rachunku bankowego i korzystał ze związanych z nim usług, w tym elektronicznych instrumentów płatniczych, a także posiadał związane z kontem prawo do debetu. Ponadto R. L. przyznał, że podpisał wówczas oświadczenie o poddaniu się egzekucji oraz założył w (...) Banku (...) konto (...) (odpowiedź na pozew – k.76-79).

Na dalszym etapie procesu powód zmienił stanowisko wskazując, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z należności z tytułu umowy o limit zadłużenia w koncie zawartej pomiędzy pozwanym (...) Bank (...) S.A. w dniu 13 czerwca 2008 r. i aneksowanej w dniu 4 lipca 2009 r. (pismo powoda – k.114-118).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. L. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę konta (...) (bezsporne).

W dniu 30 stycznia 1997 r. R. L. zawarł z (...) Bank (...) S.A. w K. umowę o limit kredytowy nr (...). Do dnia 27 lutego 2007 r. R. L. dokonał całkowitej spłaty i zamknięcia rachunku pożyczki odnawialnej oraz limitu w koncie osobistym (kopia zaświadczenia – k.83).

Następnie w dniu 13 czerwca 2008 r. R. L. zawarł z bankiem umowę o limit zadłużenia w koncie nr (...). Przedmiotowa umowa zawarta została na czas określony – 12 miesięcy licząc od dnia jej zawarcia. Miała ona ulegać automatycznemu przedłużeniu na kolejne 12 – miesięczne okresy bez konieczności aneksowania, jeżeli posiadacz konta prawidłowo i terminowo wywiązywał się z wszelkich zobowiązań wobec banku. Zgodnie z treścią umowy limit zadłużenia w koncie wynosił 20 000 zł. Oprocentowanie limitu zadłużenia w dniu zawarcia umowy wynosiło 15,50 % według stopy zmiennej w stosunku rocznym i mogło ulec zmianie w przypadku zmiany jednego z następujących czynników: stóp procentowych Narodowego Banku Polskiego (stopy: dyskontowej lub redyskontowej lub kredytu refinansowanego lub kredytu lombardowego), ogłaszanego przez GUS któregośkolwiek ze wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych, stopy WIBOR dla jednomiesięcznych lokat na rynku międzybankowym, poziomu rezerw obowiązkowych ustalonych przez Narodowy Bank Polski lub inny uprawniony organ, rentowności rocznych bonów skarbowych emitowanych przez Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Finansów. Odsetki od wykorzystanej kwoty limitu miały być pobierane automatycznie z konta w okresach miesięcznych, każdego 28 dnia miesiąca. Wysokość odsetek podwyższonych obowiązujących w dniu zawarcia umowy wynosiła 29 % według zmiennej stopy w stosunku rocznym i stanowiła czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W przypadku zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP wysokość odsetek podwyższonych ulegała automatycznej zmianie tak, iż zawsze wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Zmiana wysokości odsetek podwyższonych nie wymagała zawiadomienia przez bank (umowa o limit zadłużenia w koncie – k.3-4 akt I Co 2932/11).

Wraz z zawarciem wyżej wskazanej umowy pozwany złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji na podstawie bankowego tytułu wykonawczego do kwoty 40 000 zł. Zgodnie z treścią oświadczenia bank mógł wystąpić o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności najpóźniej z upływem 12 miesięcy od dnia rozwiązania umowy (oświadczenie – k.5 akt I Co 2932/11).

Powyższa umowa została aneksowana przez strony w dniu 14 lipca 2009 roku, główną zmianą było zwiększenie limitu w koncie (...) do kwoty 50 000 zł. Bank miał udostępnić posiadaczowi konta wskazany limit w terminie do dwóch dni roboczych (aneks do umowy o limit zadłużenia w koncie – k.40-41akt oraz k. 6-7 akt I Co 2932/11).

Zgodnie z § 2 ust. 2 aneksu umowa została zawarta na okres 12 miesięcy liczonych od daty zawarcia przedmiotowej umowy. Umowa ulegała automatycznemu przedłużeniu, na kolejne 12 – miesięczne okresy liczone od daty zawarcia umowy, bez konieczności aneksowania, jeśli posiadacz konta prawidłowo i terminowo wywiązywał się z wszelkich zobowiązań wobec banku (aneks do umowy o limit zadłużenia w koncie – k.40-41 oraz k. 6-7 akt I Co 2932/11).

Strony postanowiły, że oprocentowanie limitu zadłużenia w dniu zawarcia umowy wynosi 12 % według stopy zmiennej w stosunku rocznym i może ulec zmianie w przypadku zmiany jednego z następujących czynników: stóp procentowych Narodowego Banku Polskiego (stopy: dyskontowej lub redyskontowej lub kredytu refinansowanego lub kredytu lombardowego), ogłaszanego przez GUS któregośkolwiek ze wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych, stopy WIBOR dla jednomiesięcznych lokat na rynku międzybankowym, poziomu rezerw obowiązkowych ustalonych przez Narodowy Bank Polski lub inny uprawniony organ, rentowności rocznych bonów skarbowych emitowanych przez Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Finansów (aneks do umowy o limit zadłużenia w koncie – k.40-41 oraz k. 6-7 akt I Co 2932/11).

W § 2 ust. 11 aneksu do umowy strony postanowiły, że bank udostępniając kwotę limitu na koncie umożliwia korzystanie ze środków na koncie do wysokości salda dostępnego tj. środków własnych na koncie powiększonych o kwotę przyznanego limitu. Posiadacz konta upoważniał bank do pobierania wszelkich należności banku z tytułu przedmiotowej umowy z konta, jednocześnie zobowiązując się do zapewnienia salda na koncie w wysokości umożliwiającej pobieranie tych należności w dniu ich wymagalności (§ 2 ust. 12 aneksu). Zgodnie z § 2 ust. 13 aneksu, w przypadku braku środków własnych na koncie, posiadacz konta nieodwołalnie upoważniał bank do pobierania odsetek z konta z kwoty przyznanego limitu, co powoduje wykorzystanie limitu. Upoważnienie to nie wygasa w przypadku śmierci posiadacza konta (aneks do umowy o limit zadłużenia w koncie – k.40-41 oraz k. 6-7 akt I Co 2932/11).

W dniu 14 lipca 2009 r. pozwany złożył także oświadczenie o poddaniu się egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, obejmującej roszczenia wynikające z umowy o limit zadłużenia w KONCIE nr (...) do kwoty 100 000,00 zł. Pozwany upoważnił bank do wystąpienia o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności najpóźniej z upływem 12 miesięcy od dnia rozwiązania umowy KONTA (oświadczenie o poddaniu się egzekucji – k.41v. oraz k.8 akt I Co 2932/11).

Wypowiedzenie /rozwiązanie umowy o prowadzenie konta traktowane miało być jako wypowiedzenie umowy o limit zadłużenia w koncie, a posiadacz konta zobowiązany byłby do spłaty zadłużenia w okresie wypowiedzenia (§ 2 ust. 15 aneksu). W treści § 2 ust. 17 aneksu strony postanowiły, że w przypadku gdy posiadacz konta nie wykona zobowiązań wobec Banku wynikających z umowy, bank przeprowadzi postępowanie egzekucyjne zgodnie z treścią oświadczenia o poddaniu się egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego (aneks do umowy o limit zadłużenia w koncie – k.40-41).

W dniu 17 maja 2011 roku (...) Bank (...) S.A. w K. wypowiedział pozwanemu umowę konta (...) wraz z udostępnionymi usługami i kartą płatniczą. W treści wypowiedzenia wskazano, że w stan natychmiastowej wymagalności została postawiona pozostała do spłaty kwota zadłużenia, która na dzień sporządzenia informacji o saldzie zadłużenia, które będzie wymagalne z dniem 16 lipca 2011 r. wynosi 53 065,96 zł, w tym zadłużenie przeterminowane 2 837,68 zł wraz z dalszymi należnymi odsetkami (wypowiedzenie umowy konta (...) k. 42).

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. w dniu 15 września 2011 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), obejmujący wymagalne zadłużenie dłużnika R. L. wynikające z umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 13 czerwca 2008 r. objętej aneksem z dnia 14 lipca 2009 r. Kwota na którą wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny mieściła się w kwocie, do której bank był uprawniony wystawić tytuł, zgodnie z oświadczeniem dłużnika o poddaniu

się egzekucji zawartym w aneksie do umowy o limit zadłużenia z dnia 14 lipca 2009 r. (bankowy tytuł egzekucyjny – k.2 akt I Co 2932/11).

W dniu 4 października 2011 r. (...) Bank (...) S.A. w K. wystąpił do Sądu Rejonowego w Piasecznie o nadanie klauzuli wykonalności na wyżej wskazany bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 21 października 2011 r. w sprawie o sygn. I Co 2932/11 Sąd Rejonowy w Piasecznie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 15 września 2011 r. wystawionemu na podstawie art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo Bankowe przez (...) Bank (...) S.A. w K., który to tytuł obejmował wymagalne zadłużenie dłużnika R. L. wynikające z umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 13 czerwca 2008 r. objętej aneksem z dnia 14 lipca 2009 r. (wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k.1 akt I Co 2932/11, postanowienie – k.16 akt I Co 2932/11).

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko R. L., celem egzekucji świadczenia pieniężnego w kwocie 57 961,45 zł. Wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji postępowanie zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 14 lutego 2013 roku. Dłużnik został obciążony kosztami postępowania w wysokości 170,19 zł (postanowienie komornika – k.44).

W dniu 19 lipca 2013 roku powód zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę przelewu portfela wierzytelności, w skład którego min. wchodziła wierzytelność banku w stosunku do R. L. objęta tytułem egzekucyjnym w sprawie I Co 2932/11, która według zestawienia na dzień przelewu wierzytelności wynosiła 69.328,38 zł, w tym kapitał 50 000 zł, odsetki umowne 3632,42 zł, odsetki karne 14298,38 zł, koszty windykacji 320,98 zł oraz pozostałe koszty 1076,69 zł (umowa przelewu wierzytelności – k26-28, wykaz wierzytelności – k.29-31).

Pismem z dnia 19 lipca 2013 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawiadomił pozwanego, że na mocy umowy przelewu i przeniesienia wierzytelności z dnia 19 lipca 2013 roku dokonał na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przelewu wierzytelności Banku z tytułu umowy o limit kredytowy nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku wraz ze wszystkimi związanymi z tą wierzytelnością zabezpieczeniami. W piśmie tym wskazano także, aby wszelkie wpłaty z tytułu spłaty zadłużenia były dokonywane na rachunek bankowy Funduszu (pismo z dnia 19.07.2013 r. – k.37).

W dniu 4 października 2013 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty skierował do pozwanego wezwanie do spłaty zadłużenia wynikającego z tytułu usługi bankowej: umowa o limit kredytowy, świadczonej na podstawie umowy z (...) Bank (...) S.A. z dnia 30-01-1997 r. które fundusz nabył na podstawie umowy przelewu i przeniesienia wierzytelności z dnia 19-07-2013 r. W treści pisma wskazano, że kwota długu na dzień 12.10.2013 roku wynosi 71.191,39 zł. Składają się na nią: kapitał – 50 000 zł, odsetki karne na dzień 19-07-2013 (naliczone przez bank) – 14 298,38 zł, odsetki umowne na dzień 19-07-2013 (naliczone przez bank) – 3 632,42 zł, odsetki karne od 19-07-2013 do 12-10-2013 – 1863,01 zł, koszty – 1397,58 zł. Wyznaczono 7 – dniowy termin na spłatę zadłużenia (wezwanie do zapłaty – k.38, potwierdzenie nadania – k.39).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w aktach dowodów z dokumentów. Sąd uznał je za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one wątpliwości co do swojej autentyczności i wiarygodności, a ponadto nie były one kwestionowane przez strony. Część istotnych dla sprawy dokumentów została złożona przez strony w kopiach. Jednak strona przeciwna nie kwestionowała zgodności kopii z oryginałami, ani też nie zażądała złożenia oryginałów dokumentów (art. 129 § 1 k.p.c.). Stąd też, zgodność kopii dokumentów z ich oryginałami (a więc i literalną treść dokumentów oryginalnych) uznać można za bezsporną.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z treścią pozwu dochodzona przez powoda wierzytelność wynika z umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku zawartej pomiędzy pozwanym, a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. (poprzednim wierzycielem). W toku całego postępowania powód nie przedstawił jednak Sądowi wskazanej powyżej umowy, ani nie wykazał istnienia wynikającego z niej zobowiązania, za pomocą

innych środków dowodowych, podczas gdy to na nim jako na osobie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.).

Wskazane przez powoda źródło dochodzonego roszczenia pozostaje w zgodzie z treścią skierowanego do pozwanego przez (...) Bank (...) S.A. w K. zawiadomienia z dnia 19 lipca 2013 r. o przelewie wierzytelności na rzecz powoda, gdzie wskazano że przedmiotem cesji jest wierzytelność z tytułu umowy o limit kredytowy z dnia 30 stycznia 1997 numer (...).

Wśród zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uzasadniającego legitymację procesową powoda znajdowała się umowa cesji wierzytelności zawarta pomiędzy powodem (...) Bank (...) S.A. w K., której przedmiotem była między innymi wierzytelność banku w stosunku do pozwanego wynikająca z tytułu egzekucyjnego wydanego w sprawie I Co 2932/11. W oparciu o akta Sądu Rejonowego w Piasecznie w sprawie I Co 2932/11 ustalono, że klauzula wykonalności nadana została na bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony z tytułu umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 13 czerwca 2008 r. aneksowanej w dniu 14 lipca 2009 r., a nie wskazanej w pozwie umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku.

Dopiero na dalszym etapie procesu powód zmienił stanowisko wskazując, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z należności z tytułu umowy o limit zadłużenia w koncie zawartej pomiędzy pozwanym (...) Bank (...) S.A. w 2008 r. i aneksowanej w dniu 14 lipca 2009 r.

W ocenie Sądu powyższe stanowiło całkowitą zmianę podstawy faktycznej powództwa, która nie mogła być potraktowana jako jej rozszerzenie, co zdaniem Sądu uznać należy za niedopuszczalne. O ile powód, w oparciu o przedstawione dokumenty niewątpliwie wykazał legitymację do dochodzenia od pozwanego roszczeń wynikających z wierzytelności nabytej od (...) Bank (...) S.A. w K. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lipca 2013 r. mających źródło w bankowym tytule egzekucyjnym wystawiony z tytułu umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 13 czerwca 2008 r. aneksowanej w dniu 14 lipca 2009 r. i opatrzonej klauzulą wykonalności, o tyle w żadnym stopniu nie wykazał legitymacji procesowej do dochodzenia od pozwanego roszczeń ze wskazanej w pozwie umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku. Umowa ta została zawarta pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w K. i pozwanym R. L., powód nie był jej stroną i nie wykazał także, aby nabył wierzytelność wynikającą z tejże umowy w drodze cesji wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powód nie ma w niniejszej sprawie legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem o roszczenia z umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku, zaś całkowita zmiana wyraźnie wskazanej w pozwie podstawy faktycznej roszczenia w toku procesu była niedopuszczalna. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa.

Za chybiony Sąd uznał natomiast zarzut pozwanego dotyczący niewykazania przez powoda wymagalności dochodzonej wierzytelności, gdyż pismem z dnia 17 maja 2011 roku (...) Bank (...) S.A. w K. wypowiedział pozwanemu umowę konta (...) wraz z udostępnionymi usługami i kartą płatniczą, a nie umowę o limit zadłużenia w koncie. Zauważyć jednak należy, że zgodnie z § 2 ust. 15 aneksu do umowy o limit zadłużenia w koncie, wypowiedzenie / rozwiązanie umowy o prowadzenie konta traktowane miało być jako wypowiedzenie umowy o limit zadłużenia w koncie, a posiadacz konta zobowiązany byłby do spłaty zadłużenia w okresie wypowiedzenia. Zważywszy na powyższe postanowienie umowne, w ocenie Sądu, bank dokonując pismem z dnia 17 maja 2011 r. wypowiedzenia umowy rachunku bankowego (...) dokonał również wypowiedzenia umowy o limit zadłużenia w koncie.

Przyjmując, iż podstawę roszczenia powoda stanowiła wierzytelność objęta tytułem egzekucyjnym w sprawie I Co 2932/11, którą nabył od (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w dniu 19 lipca 2013 roku, to za nietrafny uznać należy zarzut przedawnienia roszczenia.

Wskazać należy, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.). Jak zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 24 listopada 2011 r., w sprawie o sygn.

akt V ACa 572/11 roszczenie wierzyciela z tytułu kredytu względem kredytobiorcy ulega zatem przedawnieniu z chwilą upływu 3-letniego terminu przedawnienia. Do tej wierzytelności zastosowanie znajduje właśnie art.118 k.c. w części regulującej przedawnienie roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Kredytodawca jest bowiem niewątpliwie przedsiębiorcą, którego działalność gospodarcza polega na udzielaniu kredytów. Analogicznie, w zaistniałym stanie faktycznym, termin przedawnienia roszczeń z tytułu umowy limit zadłużenia w koncie wynosi 3 lata, albowiem (...) Bank (...) S.A. w K. zawierając z pozwanym przedmiotową umowę wykonywał działalność gospodarczą.

Zgodnie z treścią art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Bankowy tytuł egzekucyjny został przez (...) Bank (...) S.A. w K. wystawiony w dniu 15 września 2011 r., został on opatrzony klauzula wykonalności w dniu 21 października 2011 r., natomiast postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na jego bezskuteczność. Jednakże jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 KPC następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerywania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem (tak: uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt III CZP 29/16).

W niniejszej sprawie powodem jest (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., który na mocy umowy cesji wierzytelności nabył od (...) Banku (...) S.A. w K. wierzytelność m.in. w stosunku do pozwanego, ale jak wynika z przytoczonego powyżej stanowiska Sądu Najwyższego, pomimo nabycia wierzytelności w swej treści i przedmiocie tożsamej z wierzytelnością zbywającego banku, nie wszedł w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. jako nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może więc powołać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Mając na względzie powyższe, uznać należało w ocenie Sądu, że 3-letni bieg terminu przedawnienia dla roszczeń powoda należy liczyć od dnia wystawienia przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego tj. od dnia 15 września 2011 r. Przedawnienie roszczeń powoda jako nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem nastąpiło zatem we wrześniu 2014 r., natomiast powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 10 kwietnia 2014 r. tj. przed upływem terminu przedawnienia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także podnoszony przez pozwanego zarzut dotyczący naruszenia przepisu art. 385³ pkt.5 k.c. Zgodnie z treścią w/w przepisu w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności zezwalają kontrahentowi konsumenta na przeniesienie praw i przekazanie

obowiązków wynikających z umowy bez zgody konsumenta. Jednakże uprawnienie wierzyciela do przeniesienia wierzytelności na inną osobę bez zgody dłużnika wyraża art. 509 §1 k.c. Jak wynika ze wskazanego powyżej przepisu wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią /przelew/, chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W niniejszej sprawie zdaniem Sądu nie zachodziły przesłanki wykluczające możliwość dokonania przelewu wierzytelności. Ponadto wskazać należy, że zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje również art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, który zwalniał bank z obowiązku uzyskania zgody dłużnika na przelew wierzytelności, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielania kredytu.

Powyższe jest zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym trzeba - przy uwzględnieniu zakazu rozszerzającej wykładni przepisów ustanawiających wyjątki od zasady - wyprowadzić wnioski, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu określonych w umowie, do przelewu wierzytelności banku na fundusz sekurytyzacyjny nie jest wymagana zgoda ani dłużnika banku będącego kredytobiorcą, ani dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia /wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2010 r. IV CSK 558/2009 OSNC 2010/12 poz. 168/.

Podkreślenia wymaga także, że przelew wierzytelności dotyczącej pozwanego nie miał negatywnego wpływu na sytuację dłużnika – bowiem wobec nabywcy wierzytelności dłużnikowi przysługiwały wszystkie zarzuty, które posiadał wobec poprzedniego wierzyciela w chwili powzięcia informacji o przelewie (art. 513 k.c.).

Reasumując, pomimo bezzasadności większości zgłoszonych przez pozwanego zarzutów, z uwagi na niewykazanie przez powoda legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem o roszczenia z umowy limitu kredytowego nr (...) z dnia 30 stycznia 1997 roku, Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono w pkt. 1 wyroku.

Rozstrzygnięcie zapadłe w niniejszej sprawie znalazło odzwierciedlenie w orzeczeniu o kosztach postępowania. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c. Sąd obciążył powoda jako stronę przegrywającą proces obowiązkiem poniesienia kosztów w całości. Na podstawie art. 108 k.p.c. Sąd pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku (pkt 2 wyroku).